

LBRIS

We know
books

BOGDAN BOERU

**PRINTRE OAMENI
SI ALTE
FIINTE BIZARE**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOERU, BOGDAN

Printre oameni și alte ființe bizare / Bogdan Boeru.
- București : RAO Distribuție, 2024
ISBN 978-606-006-985-0

821.135.

PARTEA ÎNTÂI

Un fluture bate din aripi

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

BOGDAN BOERU
Printre oameni și alte ființe bizare
Toate drepturile rezervate

© RAO Distribuție, 2024
Pentru prezenta ediție

Ilustrația copertei: *(Ne)Liniștea unei lumi* de Aurel Vlad,
fotografie: Nicu Ilfoveanu

2024

ISBN 978-606-006-985-0

Îl trezi un gust rău. La un moment dat, în timpul somnului, o informație rebelă și total neasortată cu ceața grea care îi ținea loc de visare își făcu loc dinspre papilele gustative spre creier, ducând cu sine mesajul că ceva nu era tocmai în regulă în cavitatea bucală. Însă creierului îi luă ceva timp ca să proceseze și nu se sinchisi să dea deșteptarea imediat. Dar impulsul stăruia. Pe limbă era un gust ciudat, puțin înțepător, ca și cum ar fi lins o bară de fier. Și nu linsese nicio bară de fier...

Cu lehamitea unui paznic de instituție publică deranjat dintr-o dulce moțăială de o alarmă „care nici măcar n-ar trebui să funcționeze, dom'le, că cine dracu intră aici noaptea?“, creierul se puse în mișcare.

Vâlcu Voinescu avea o respirație grea în timpul somnului. Nu se putea numi chiar sforăit, însă ar fi putut fi catalogat ca deranjant de cineva cu un somn prea ușor. Spre exemplu, de soția și de cei doi copii ai săi. Dar aceștia erau departe, la Timișoara, iar el mergea acolo doar în weekend. La București, cinci zile pe săptămână, Vâlcu locuia singur, în apartamentul cu două camere, aflat la etajul patru al unui bloc de pe Calea 13 Septembrie, vizavi de șantierul Catedralei Mântuirii Neamului, aproape de Palatul Parlamentului, pe care îl frecventa deja de patru ani și pe care avea să-l mai frecventeze cel puțin până în decembrie, când vor fi alegerile parlamentare. Și cine știe? Poate va mai prinde un mandat... De candidat, va candida oricum. Îi pria deputăția... Dacă la iarnă va trage iar cartea

câștigătoare, tot aici va sta. Îi plăcea zona, deși era gălăgioasă, iar chiria mai piperată decât în Cluj, la vreme de Untold... În fine... „Unde nu e gălăgie în București?” obișnuia el să dea replica celor care comentau despre dezavantajele acustice ale faptului de a locui chiar lângă macaralele care, precum în celebrul șlagăr al anilor șai-zeci, râdeau în Soare, argintii. Sau galbene, dacă ar fi să dăm la o parte poezia de dragul standardelor actuale din construcții. Cert e că râdeau. Râdeau nonstop, cu toată ființa lor metalică. Râdeau de se zguduiau zidurile blocurilor, laolaltă cu nervii locatarilor. Dar nu și cu ai lui. Pe el nu îl deranja gălăgia. Avea un somn adânc. Și nu îl deranja nici altitudinea chiriei. Nu era problema lui. De fapt, în fix acel moment, problema lui era gustul rău, pe care creierul se chinuia să-l descifreze.

Ceva între un oftat și un mârâit i se târi afară din gură. Semn că, deși sau tocmai pentru că nu identificase natura gustului, creierul era pe cale să sune deșteptarea. Atunci descoperi încă două probleme: durerea din jurul ochilor și bubuitul din tâmple. Cu un gest chinuit, își trecu dosul palmei peste buze, ca și cum ar fi vrut să alunge... nici el nu știa prea bine ce. Poate somnul, poate gustul... Miji ochii, nu cât să vadă, ci mai curând cât să bifeze că și-ar fi putut vedea propria mână. Dar acel crâmpiei de secundă, acel ciob neclar de imagine proiectat pe dosul palmei îl lovi cu adevărat ca un dos de palmă violent, venit de niciunde, făcându-l să se trezească de-a binelea, țipând înspăimântat. Sânge! Pe dosul palmei era sânge! Mult! Prin urmare, trebuia să fie sânge și pe buze, iar unul dintre piticii de pe creier exclamă luminat: „Aha! Deci gustul e de sânge!” Și același pitic, o secundă mai târziu, căzând de la altitudinea satisfacției iluminării, până în abisul groazei: „De unde sânge?”

Durerea din jurul ochilor nu îl împiedică să-i deschidă mari, mari de tot. Privi în jur și nu-i veni să creadă: cearșaful – pătat de sânge, perna și pătura – la fel.

„Nu e posibil! Nu se întâmplă așa ceva!”

Sări în capul oaselor. Constată că nu doar găvanele ochilor îl dureau. Fiecare mușchi din corp era un leagăn al chinului, fiecare mișcare, un supliciu, iar bubuitul din tâmple nu era doar în tâmple. Întreg trupul părea să-i fi fost cuprins de spasme.

Privirea îi căzu pe oglinda de lângă pat. Un individ cu chip răvășit, sălbatic, murdar de sânge, se holba la el de acolo și preț de câteva clipe refuză să creadă că acel chip este al lui. Își trecu palmele peste față, întinzând și mai mult roșul din jurul gurii, ceea ce îl făcu pe străinul din oglindă să pară încă și mai fioros. Apoi descoperi și restul unui tablou morbid, care îi întoarse stomacul pe dos. Întreaga cameră arăta ca o scenă smulsă dintr-un film de groază. Perdelele de la geam, franjurate ca după o luptă crâncenă, erau năclăite de... Nu! Nu era doar sânge. Întinse degetele într-acolo, cumva mânat de o curiozitate de neînțeles, dar și le retrase imediat, înțelegând că acele firicele tremurânde erau fâșii de carne. Mușchi zdrențuiți. Tendoane. Deasupra televizorului suspendat de un braț rabatabil pe peretele dinspre camera alăturată, atârnav, precum niște ghirlande înfiorătoare, ceva ce, dacă își amintea bine din planșele de la orele de biologie din liceu, putea trece drept intestinul subțire al unui („O, Doamne!”) om! Și nici măcar nu își amintise în mod conștient. Adică nu făcuse vreun efort... Ciudat cum niște imagini din adolescență, aparent date cu totul uitării, sar când nici nu te aștepti în prim-planul cugetului de undeva, din cotloanele cele mai prăfuite ale creierului! Urmele roșietice întinse pretutindeni pe albul pereților păreau opera unui zugrav scăpat parcă din infern, un dement, un posedat, un suflet chinuit. Însă dărele se adresau aceluiași palier al memoriei din care se ivise amintirea planșelor de biologie. Acolo sălășluia și o altă frică veche, întâlnită în copilărie, când bunică-sa, la țară, într-o noapte de iarnă, îi citise *Capra cu trei iezi*, iar scena când lupul mângălește pereții bojdeucii cu sângele celor trei iezi ucși i se înfipse în minte pentru totdeauna, așteptând un moment... Acest moment! Și tot de acolo, glasul subțire și obosit al

bunicii, dublat de cel adânc, înfiorător, al lupului: „Trei iezi cucuieți/Ușa mamei descuieți!“

Fiorul rece care i se cățără pe șira spinării dinspre noadă se poticni undeva între omoplați, fiindcă atunci îl lovi pe Vâlcu și mirosul. Și tot atunci vomită îndelung, crâncen, convulsiv. Îndeajuns cât să descopere și ororile de pe parchet, care completeau tabloul: haine ferfenițite și năclăite, care nu-i aparțineau, bucăți de carne, un ficat mușcat (Și se cutremură la gândul că era posibil ca mușcătura să fi fost a lui.), aici un grilaj de coaste, cu o amintire de stern, ca și cum pe acolo fusese extrasă o inimă care era de negăsit („Poate am mâncat-o?“ ...Și stomacul i se strânse din nou, dureros, refugiindu-se în gât.), mai departe, spre ușa ce dădea în hol, un fragment dintr-o coloană vertebrală... Un abator, iar el (Nu mai avea nicio îndoială că fusese el, deși nu pricepea ce somn al rațiunii, ce bestie lăuntrică, răsărită din cine știe ce ungher obscur al ființei îl împinsese la așa ceva.), un măcelar lipsit de ustensilele breslei și prin urmare nevoit să eviscereze și să ciopârțească o victimă cu mâinile goale! Și să mănânce din ea. Dar de ce? Cum? Cine fusese celălalt? Al cui era craniul pe care îl găsi de partea cealaltă a patului și de pe care nu apucase să jupoaie toată pielea feței? Vomită iar. Nu mai avea ce. Doar o spumă albă, care se înroșea pe măsură ce-i ieșea dintre buze.

Încercă să-și adune gândurile. Nicio șansă! Nu îți poți aduna gândurile când te afli într-o cameră cu un cadavru dezmembrat, pentru simplul motiv că, în astfel de momente, gândurile par să împrumute ceva din dezmembrarea de nereparat a cadavrului. Poate doar dacă ești un criminal obișnuit cu asemenea scene să reușești așa ceva... Iar el nu era. Nu era? Era sau nu era? Devenise. Devenise? Nu își permitea luxul unor certitudini, iar semnele de întrebare îl împungeau agresiv în stomac, ridicându-i-l până în gât. Iar și iar... Poate din cauza lor îl dureau toate cele. Poate din cauza lor tremura. Se lovi cu podul palmelor peste tâmples, dar nu făcu decât să amplifice acel bubuit adânc. Gemu. Nu își amintea nimic. Știa cine este, sau în orice caz știuse până să descopere coșmarul din

jurul lui și să intuiască ori mai degrabă să simtă că toate aparențele îl indică pe el ca făptaș. Dar nu avea habar despre ce se întâmplase. Se căzni să dea timpul înapoi. Cele mai apropiate momente de luciditate îl aruncau undeva, cu o seară în urmă, după o ședință a Comisiei de Mediu al cărei vicepreședinte era. Avuseseră ceva de lucru, dar nu prea mult, apoi au schimbat câteva impresii la un pahar de vorbă jos, la restaurantul Casei Poporului. Dar pe urmă... Nimic! Și tocmai în răstimpul acestui nimic trebuie să se fi petrecut... ce s-a petrecut. Făcu o grimasă, de parcă asta l-ar fi ajutat să-și aducă aminte ceva, orice, de după momentul când a plecat de la Camera Deputaților. Vid! Zero informații! Creierul nu mai înregistrase nimic. Parcă îi fusese scos de la locul lui, dus în altă parte și pus din nou la adăpostul cutiei craniene, după... După!

Apoi bubuitul din tâmples ieși de acolo, îl înconjură, îl acoperi, văzu ciozvărtele de pe jos vibrând din cauza lui. Îl auzea de peste tot, camera era un bubuit, apartamentul era un bubuit, un bubuit era și în ușa metalică de la intrare, iar din partea cealaltă, între două tunete nemiloase, ordinul răstit și infundat:

— Poliția! Deschide!

Buum!

Singurul lucru care nu era un bubuit era cântecul ușor fals, pe două voci: „Trei iezi cucuieți/Ușa mamei descuieți!“

Buum!

„Trei iezi cucuieți/Ușa Poliției descuieți!“

Buum!

Iar el, un lup captiv în povestea iedului ascuns în horn...

Se dezmetici. Sau doar i se păru că se dezmeticește. Nedumeririle nu încetaseră să îl asalteze, dar dincolo de ele, apartamentul său era asaltat de o certitudine care îi oferi un moment de clarviziune. Un viitor potențial i se desfășură dinaintea ochilor pentru o clipă lungă cât viața care l-ar fi putut aștepta în curând: arestare, scandal imens, publicitate pe măsură, că doar nu în fiecare zi te întâlnești cu un

deputat canibal, dizgrație, pușcărie, cu tot ce era rezervat acolo criminalilor odioși, familia acoperită de rușine, divorțul iminent, copiii umiliți, o eliberare inutilă, hăul! Da! Un hăul! Trase aer în piept. „Hai să ardem niște etape!“ Așa încât alese direct hăul: sări pe geam exact în clipa când ușa de la intrare cedă. Lupul, văduvind-o pe capră (și) de satisfacția răzbunării...

Primul dintre mascații care intrară în dormitorul îmbibat de moarte se aplecă peste geam, încercând să se ferească de cioburile ce rămăseseră prinse pe cadrul ferestrei și, văzând trupul lui Vâlcu Voinescu patru etaje mai jos, zdrobit de caldarâm într-o baltă de sânge, raportă precipitat, prin stație:

— Suspectul a sărit pe geam! Suspectul a sărit pe geam!

După el, alți cinci zdrahoni înarmați până în dinți, cu veste anti-glont și cagule pe față, dădură buzna în cameră, în timp ce, din aceeași stație, o voce metalică îi confirmă pe un ton plictisit că:

— Da, geniule! Îl văd de aici, din mașină...

2

De cele mai multe ori, când îți sună telefonul, ai o tresărire. Cât de mică... Te ia cumva prin surprindere. Chiar și când e ziua ta și te aștepti să te sune prietenii, rudele sau doar vreun cunoscut care vrea să bifeze un „La mulți ani!“, sperând ca, la rândul tău, de ziua lui să nu te rezumi doar la un mesaj pe Facebook sau pe Whatsapp, ci să-l suni. Iar tu îl suni, că... na! Și el te-a sunat de ziua ta ca să-ți ureze de bine. Și el tresare când îi sună telefonul. Se bucură. „Uite că nu m-a uitat...“ Alteori, îți dorești să sune telefonul. Aștepti ceva, un semn de la cineva, o confirmare, un șef care te anunță că ai fost promovat... Țintuiești aparatul cu privirea de parcă ar fi o ușă pe care urmează să intre, dintr-o clipă într-alta, chiar îngerul Bunei Vestiri. Iar când ușa se deschide, însoțită de tonul de apel, tresari. De bucurie! Simți

împlinirea aproape. Pe de altă parte, un telefon primit în puterea nopții îți oferă un alt fel de tresărire, indiferent dacă dormi sau nu...

Dar sunt și apeluri care nu te surprind. Sunt acelea pe care nu ți le dorești, iar când le încasezi, nu numai că simți dinainte că îți va suna telefonul, dar chiar știi și cine e, și ce vrea de la tine. Ceva ce ai făcut sau la fel de bine ceva ce nu ai făcut va genera, la un moment dat, o reacție din partea cuiva. Iar reacția aceluia va fi să te sune ca să-ți ceară să faci ce n-ai făcut, să te oprești din făcut ce ai făcut, ori să îndrepti ce ai făcut, să te dojenească ori să te amenințe.

Așa i s-a întâmplat și lui Felix Albușescu, înainte ca mobilul să-i cânte cele câteva măsuri din *Al doilea vals* de Șostakovici, care îi erau ton de apel. Se obișnuise să-l sune ministrul de interne, mai ales de când primise a doua stea pe umăr, devenind chestor principal. Încă de când fusese numit director general al Poliției Bucureștiului, în urmă cu destui ani, convorbirile cu ministrul făceau parte din rutină. Și schimbase mulți miniștri de interne... Dar acela nu era un apel ca oricare altul și el știa asta.

La fel, știa și că-i va cere să se ocupe personal de cazul Voinescu, fiindcă „Pe cuvântul meu de onoare, băi Felix, dacă pricep cum poate un om să pozeze o viață-ntreagă într-un familist, să convingă niște alegători să-l voteze, iar el să fie, de fapt, un monstru“. Chestorul mai era conștient și că nu-i va replica ministrului că monștrii din politică sunt de multe soiuri, dar nu toți au decența de a se sinucide, ceea ce îl va face pe celălalt să continue netulburat, spunându-i că „Totuși a fost un deputat, adică... mă-nțelegi... e o chestiune politică, e în joc imaginea Camerei și cazul trebuie tratat cu diplomatie... Destul că au apucat deja să-și bage nasul câteva trusturi de presă... Mă rog, unde putem să ungem, ungem... Unde nu... Aici e nevoie de un om cu experiența ta... Discreție! Ține la cuvântul de ordine...“

Era un alt fel de a spune „mușamalizare“. Îl irita. Îl jignea. Intuise ce i se va cere și îl frustra faptul că nu avusese încotro și că răspunsese la acel telefon care nu îl luase prin surprindere.

Pe nimeni din Guvern sau din Parlament nu interesa în mod deosebit să afle ce anume condusese la transformarea unuia cu imagine de om onest într-un criminal odios. Îl catalogaseră drept „monstru“, pentru că era mai simplu așa. Scopul lor pe termen scurt era să se lepede de el cât mai repede și cât mai silențios, ca să nu se contamineze cumva de eticheta pe care tot ei i-o pusese. În general, nu aveau nicio problemă să-și construiască discursurile pe identificarea sau inventarea unui dușman tocmai bun de arătat vulgului și să se erijeze în salvatori îmbrăcați în armură strălucitoare. Dar acum, dușmanul era unul dintre ei. Un „ales al poporului“... În plus, unul care se bucurase de o imagine impecabilă. Asta complica mult lucrurile. De aceea, toți, putere și opoziție, voiau să păstreze o aparență de seriozitate și responsabilitate, cuvinte pe care le fluturau mereu ca să adoarmă opinia publică și care erau supuse unei presiuni mai mari ca niciodată acum, de când izbucnise pandemia de covid, situație ce permisesse puroiului de incompetență să răzbată la suprafață printre bâlbe, izolete, reacții întârziate, carantină și declarații contradictorii. Spoiala seriozității și a responsabilității cedase. Un scandal legat de un deputat criminal care se sinucide ca să nu fie acuzat (și) de antropofagie ar fi fost ultima bomboană pe coliva politicii românești.

Atâta doar că Felix Albulescu nu credea că Vâlcu Voinescu fusese canibal. E drept că așa părea. Dar chestorul era un profesionist. Își construise cariera din aproape în aproape, avusese și suișuri, și coborâșuri, își iubea meseria și știa că, dacă ceva pare într-un fel, atunci e foarte posibil să nu fie în felul cum pare. Și mai era ceva... Ajunseseră să ocupe un post-cheie și să-l păstreze, la cei aproape șazeci de ani ai săi, neavând vreo afiliere politică. Un amănunt pe cât de important, pe atât de neverosimil... Un amănunt ca o armă cu două tăișuri. Pe de o parte, era conștient că aparența de incompetență a politicianilor nu e totuna cu prostia. De cele mai multe ori e o poză asumată, care ascunde un interes de grup. E mult mai comod pentru politicianul X ca oamenii să creadă despre el că, fiind incompetent, nu poate fi

decât prost și să-l trateze ca atare, să-l înjure, să facă mișto de el pe rețelele de socializare, decât să arunce un ochi dincolo de părelnică lui lipsă de pregătire, fiindcă asta ar însemna să descopere o rețea de mâini ținând strâns o rețea de coaie. O astfel de situație l-ar cutremura pe alegător. Astăzi pe unul, mâine pe încă unul și peste nu știu câtă vreme, întreaga masă de alegători s-ar cutremura atât de tare, încât seismul ar dărâma zidul de corupție politică. X nu vrea ca așa ceva să se întâmple. Nici alegătorul, deși susține contrariul, nu vrea cu adevărat, fiindcă asta ar însemna să ia asupra lui responsabilitatea de a sparge o rutină care îi asigură un soi de predictibilitate dulce și norioasă în același timp, numai bună să o guste și să se bălăcească în ea, numind-o „viață“ sau „normalitate“. Un astfel de cutremur, demolând societatea din temelii, i-ar tăia accesul la creditul de nevoi personale, fără de care nu și-ar putea cumpăra ultimul model de iPhone. Ceea ce l-ar face nefericit, fiindcă nu ar mai avea cu ce să se laude în fața prietenilor, la un grătar, în spatele blocului... Astfel stând lucrurile, politicieni ca X au nevoie și de profesioniști ca să salveze o aparență și să se poată lauda, în fața camerelor de filmat, că promovează oameni competenți.

Pe de altă parte, știa că a fi omul potrivit la locul potrivit te poate pune (Culmea!) într-o poziție de vulnerabilitate. Probabil, într-o societate ideală, fraza anterioară nu ar avea niciun sens. Dar nu suntem într-o societate ideală. Suntem într-o societate în care un CV fără acoperire, un doctorat plagiat, un amantlâc cu interes, un dosar de turnător la Securitate sau o implicare în cine știe ce afaceri oneroase te pot recomanda pentru o carieră politică și implicit pentru ocuparea unor funcții mai răspicat decât ar face-o o mie de dovezi de profesionalism, fiindcă arhitectura piramidei politice se bazează pe corupție: când doi indivizi știu unul despre celălalt lucruri care îi pot distruge, cei doi devin aliați, iar liantul e tăcerea. Forța liantului crește proporțional cu numărul cărămizilor care îl împart. Dacă nu faci parte din schema asta și totuși ajungi în preajma ei, trebuie să

conștientizezi pericolul. Ți se pot întâmpla lucruri rele, cum ar fi să ți se înceneze ceva atât de îngrozitor, încât să preferi moartea decât un scandal sau ți se pot întinde capcane perverse, cum ar fi un telefon prin care să ți se ceară voalat să faci ceva contrar principiilor tale. Fiindcă nevoia politicianului de a avea (și) profesioniști în jur nu ține numai de dorința lui de a salva o aparență. Ține în aceeași măsură de necesitatea de a găsi un potențial vinovat, fiindcă e mai ușor să găsești vinovați decât soluții. Dacă lucrurile nu merg bine, primul cap care cade, acompaniat de fanfara mediatică, este capul *outsider*-ului, al vinovatului de serviciu, al ăluia „care nu e de-al nostru“. De aceea nu se înghesuie lumea când cineva contrazice, cu argumente, o idee, însă dă năvală să vadă cum se arde în piață cartea în care se află ideea.

Cazul Voinescu era teren minat, iar chestorul văzuse mina din apelul ministrului de interne. De-a lungul carierei, driblase multe capcane. Unele, doar o coajă de banană pe care ai fi alunecat, dacă nu erai atent. Altele, mine în adevăratul sens al cuvântului. Dar Felix Albulescu nu se născuse ieri. După ce îl asigurase pe superiorul său că va lua hăturile în mâini și după ce pusese mobilul pe birou cu un gest lung cât o cugetare adâncă, (re)descoperi cu plăcere de vulpoi bătrân acel dosar pe care apucase să îl citească și care îl îndreptățise să se aștepte că va primi telefonul cu pricina: dosarul cazului Voinescu... Deocamdată era subțire, cu multe întrebări și prea puține răspunsuri, doar câteva foi de hârtie, unele scrise de mâna medicului legist, altele conținând rapoartele printate ale celor ce ajunseseră la locul crimei. Și fotografii... La acest capitol era bogăție! Multe fotografii nerecomandate celor cu stomac sensibil...

Chestorul apucase deja hăturile încă dinainte de a i se fi solicitat asta. Cât despre cuvântul de ordine, care trebuia să fie „discreția“... Hm! El știa foarte bine ce însemna cu adevărat discreția, însă din alte conjuncturi... Nu avea de gând să urmeze „discreția“ sugerată de ministru. Însă avea de gând să discute cu medicul legist... Era ceva care îl nedumerea în raportul lui.

*

Nu există morți frumoși. Morții pot fi tulburători, înfricoșători, dar nu frumoși. Cineva apropiat de cel trecut în lumea dreptilor poate spune despre decedat că „uite-l ce frumos e, parcă doarme!“ și pentru o astfel de afirmație, durerea pierderii poate fi o scuză. Dacă morții ar fi frumoși „de parcă ar dormi“, atunci oamenii nu ar mai dormi împreună. Sau nu ar mai dormi pur și simplu!

Cu atât mai puțin frumos e unul căzut de la etajul patru, care și-a împărștiat creierii pe asfalt. „Bărbat, caucazian, patruzeci și patru de ani, decedat în urma impactului cu solul.“ Abia mai târziu, în textul raportului, se intra în detalii... Iar detaliile erau, ca de obicei, reci, seci, distante. E un soi de artă a scrierii unui astfel de raport. Arta de a extirpa orice poate trece drept artă... Textul nu trebuie să smulgă o lacrimă. Trebuie să ofere o perspectivă științifică. Felix știa lucrul acesta. Citise multe asemenea dări de seamă la viața lui. Și mai știa că, de fiecare dată când trebuia să vadă cadavrul descris, același, mereu același fior îi traversa întreaga ființă, chit că, strict profesional vorbind, știa la ce să se aștepte. Priveliștea unui craniu zdrobit diferă mult de simpla alăturare a cuvintelor „craniu“ și „zdrobit“. E o imagine a zădărniceii, implicit te duce cu gândul la propria moarte, fiindcă indiferent cum va surveni ea, rezultatul va fi același, adică tu mori și gata! Totodată vine la pachet cu un miros, cu o textură, cu o anumită idee de impudoare, pentru că ai dinaintea ochilor ceva mai intim decât intimitatea, ceva ce niciun om viu nu te-ar lăsa să vezi, dar tu nu ai încotro și privești în interiorul unui corp cândva plin de viață, acum incapabil să se ferească de indiscreția privirii, ceea ce aduce a viol. Cuvintele doar constată.

În cazul victimei „canibalului“, cuvintele constatau nu mai puțin de trei saci plini cu ciozvărte ce aparținuseră (L-au identificat după amprenta dentară.) unei cocote masculine care își spunea Ramon și care își oferea trupul tânăr doritorilor de plăceri homosexuale. Prezentava un club pe cât de dubios, pe atât de scump, aflat undeva în